

[Ragnhild Andersen.]

dan en bagatels skyld? Er det ikke, fordi lovgivningen og det derunder hørende reglement er uhyre usmidigt. Det er i alt fald min og mit partis opfattelse, at det er tilfældet, og jeg kan ikke se nogen sund fornuft i, at enhver forretningsmand, som ansøger om valuta til en rejse, fordi han eventuelt opgiver, at han skal til Sverige og købe ligtorneplaster, kan få valuta, medens en videnskabsmand ikke har de samme betingelser, og almindelige mennesker, som ærligt og redeligt opgiver, at de skal til Sverige på grund af bryllup eller barselsfærd, ikke kan få en rød øre. Jeg talte med en lille forretningsmand forleden, der skulle til Sverige for første gang i et par år på et privat besøg. Han havde ansøgt om valuta, men fået afslag. Han sagde: Det er sidste gang, jeg går til politiet og er ærlig, når jeg skal til Sverige, for det får man altså for sin ærlighed; havde jeg stukket dem en krønike, havde jeg sikkert fået valuta.

Jeg kunne tænke mig, siden finansministeren nu foreslår denne lov om kropsvisitation i almindelighed af rejsende, at man så i særdeleshed gik til en kropsvisitation af de grosserer og store forretningsfolk, som har været i stand til på en eller anden mærkelig façon at få ikke bare et, men mange hundrede dollargrin her til landet. Det er ingen hemmelighed, og man vil utvivlsomt sige, at det er lovligt at gøre den slags ting, og at det er en gave fra tante Anna eller onkel Peter i Amerika — det er det argument, man møder —, men det er temmelig åbenbart, at bag disse flunkende dollargrin skjuler der sig visse pengetransaktioner af et ganske andet omfang end det, der foreligger for de Sverigesrejsende, man er heldig at nappe med 5 eller 10 svenske kroner i lommen. Mit parti har jo også tidligere rejst spørgsmålet om den kontrol, der er med hjemførslen af skibsredernes valuta, og jeg vil tro, at der her er tale om smuglerier i den store stil, medens jeg nok kunne lide at vide — og det spørgsmål vil jeg også gerne stille til den højtærede finansminister —, hvad toldvæsenet egentlig har fundet ved de stikprøver, det har foretaget. Jeg og mit parti mener, at man burde interessere sig betydelig mere for den private clearing og den form for smugleri, som finder sted ad denne vej.

Som jeg allerede har sagt, er mit parti principielt tilhænger af, at toldvæsenet får en lovhjæmmel for eftersyn af rejsende, men der må som sagt være begrundet mistanke, før man skrider til kropsvisitation, og jeg vil spørge den højtærede finansminister, hvordan han egentlig tænker sig denne lovhjæmmel, som vi behandler her, udnyttet. Mit parti vil anse det for rimeligt, at det bliver det almindelige, at de rejsende selv skal forevise, hvad de har i lommerne, kufferter, tasker o. s. v., men tolderne må naturligvis have ret til, hvis de mener, at ikke alt er kommet frem, at undersøge lommerne. En egentlig kropsvisitation med afklædning og undersøgelse af legemet bør derimod kun kunne finde sted, når der foreligger begrundet mistanke, og her må publikum vel også, som det er anført af professor Munch-Petersen, kunne forlange tilkaldelse af den øverste toldembedsmand til afgørelse af, om der er grund til en kropsvisitation. Og hvad de særlige, intime undersøgelser angår, er jeg af den opfattelse, at hvis disse er uomgængeligt nødvendige, må der være absolut sikkerhed for, at der er en læge tilstede. Hvis den højtærede finansminister kan love, at praktiseringen af loven vil blive således, kan jeg tilsige ham, at mit parti vil medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Jeg er imidlertid lidt skeptisk med hensyn til det socialdemokratiske partis stilling, fordi det ærede medlem hr. Bundvad gav udtryk for, at de synspunkter, professor Munch-Petersen har fremsat, måtte han i allerhøjeste grad afvise. Det ærede medlem gav oven i købet udtryk for, at kropsvisitation var en velkendt og særdeles yndet metode på arbejdspladserne.

Jeg ved ikke, hvor det ærede medlem har det fra, men jeg ved, at hårene ville rejse sig på mine kollegers hoveder, hvis jeg kom ud og fortalte dem, at man inde på rigsdagen erklærede, at kropsvisitation var man særdeles glad for på arbejdspladserne, for hver eneste, sådan omtrent . . . (afbrydelse af finansministeren [H. C. Hansen]) . . . Den højtærede finansminister afbryder mig og siger, at sådan har det ærede medlem hr. Bundvad ikke sagt. Jo, han sagde, at ude på arbejdspladserne protesterer man ikke. Men sandt for dyden protesterer man, og det gør man, hver gang man står overfor kropsvisitation, hvor man ikke har haft det tidligere,